

Svatý poustevník z Libanonu

Bůh vybírá jisté lidi, aby mimořádným způsobem připomenul světu Boží existenci, Boží všemocnou lásku a nekonečné milosrdenství.

Svatý Charbel Makhoulf (Šarbel Machlúf) je jeden z nejznámějších svatých na Středním východě. Burcuje víru a všeobecnou úctu mimořádnými zázraky a znameními způsobenými silou své přímlyvy.

foto: archiv MSJ

Papež Pavel VI. u obrazu otce Charbela

Dětství

Narodil se 8. dubna 1828 jako páté dítě nemajetných rodičů Antuna a Brigidy Makhoulfových, kteří žili v malém městečku na kopci Bekaa Kafra 140 km severně od Bejrútu. Při křtu dostal jméno Josef. Jeho rodiče byli katolíci maronitského ritu. Jejich děti vyrůstaly v radostné atmosféře lásky, která pramenila z živé denní modlitby a tvrdé práce na poli. V té době byl Libanon pod vládou Osmanské říše.

Když byly Josefovi tři roky, zemřel mu otec. Josefova matka se rozhodla, že se znovu provdá, aby dětem umožnila péči a vzdělání. Vzala si za manžela poctivého a zbožného jáhna jménem Ibrahim.

Volání k řeholnímu životu

Ve čtrnácti letech Josef pocítil první náznaky volání k mnišskému povolání. Avšak teprve v roce 1851 se rozhodl vstoupit do kláštera v Maifuku, ve kterém potom prožil první rok svého noviciátu. Ve druhém roce novic Josef přešel do kláštera v Annayi, kde 1. listopadu 1853

složil první sliby a přijal jméno Charbel po starokřesťanském mučedníkovi, který byl v roce 107 našeho letopočtu zabit v Antiochii. Dokončil svá teologická studia a 23. června 1859 byl vysvěcen na kněze.

Vyvražďování křesťanů

Jako mladý kněz se v roce 1860 stal svědkem hrozného masakru, kdy muslimové a členové drúzské sekty zabili přes dvacet tisíc křesťanů. Muslimské hordy vraždily rodiny křesťanů bez slitování, loupily a vypalovaly kostely, kláštery, statky a domy. Stovky uprchlíků, hladových, zraněných a zděšených z toho, co se stalo, a ještě mohlo stát, hledalo útočiště v klášteře v Annayi. Otec Charbel uprchlíkům poskytl veškerou pomoc – stále se modlil, postil, činil pokání a nabídl Bohu sám sebe jako oběť za vykoupení z utrpení a prosil Jej o slitování nad postiženými i útočníky.

Hmatatelné zpřítomnění Boží lásky

Když někdo, kdo je úplně oddán Bohu, prosí, zpřítomní ve světě Boží všemohoucí lásku. Je to pak Kristus sám, kdo mluví skrze něho, poráží ďábla dobrotou, lež pravdou a nenávisť láskou. Na světě neexistují účinnější prostředky boje proti zlu.

Takovým způsobem otec Charbel bojoval proti zlu, protože věděl, že nejjistější cesta, jak je možné změnit svět k lepšímu, je změnit sám sebe, stát se svatým ve spojení s Bohem. To byl hlavní cíl jeho života v klášteře. Pouze ti, kdo oddané touží po svatosti, učiní svět lepším.

Ochod do samoty

15. února 1875, po mnoha letech v klášteře v Annayi, otec Charbel obdržel povolení k odchodu do poustevny svatých Petra a Pavla, kde se spojil s Kristem modlitbami, manuální prací, přísným sebeovládáním a postem. Malá a odlehlá poustevna, ▷

Foto: www.saintcharbelannaya.com

Kostel sv. Charbela

ve které žili pouze tři mniši, se nacházela v nadmořské výšce 1350 metrů. Charbelova cela měla pouze šest metrů čtverečních. Pod hábitem stále nosil zíněnou košili a spal jen několik hodin denně. Jedl velice málo, pouze jednou za den. Maso nejedl vůbec. Eucharistie byla ústředním bodem jeho života. Dříve než přistoupil ke slavení mše svaté v kapli poustevny, vždy se na ni nejprve dlouho připravoval. Pak zůstával ještě další dvě hodiny v díkůvzdání. Denně adoroval před Nejsvětější svátostí. Také každý den četl a rozjímal Písmo Svaté. Pracoval a bez ustání se modlil. Tímto způsobem se odevzdával Bohu, aby Bůh mohl očistit jeho srdce a osvobodit ho od zlých sklonů a egoismu.

Různost cest ke svatosti

Spolubratři považovali Charbela za svatého již během jeho života, protože věděli, jak hrdinně následuje Krista.

Pouze určití lidé jsou povoláni k životu tak přísnému, jaký vedl Charbel, ale Kristus volá ke svatosti každého z nás. Smysl pozemského žití je růst v lásce, abychom dosáhli nebe. To znamená milovat tak, jak Kristus miluje nás, a uskutečňovat v každodenním životě Jeho největší příkázání: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás“ (Jan 15,12).

Zázračná záchrana úrody

Otec Charbel byl tak úzce spojen s Kristem, že mohl vyzařovat radost a čistou lásku ke každému, koho potkal, a proto Ježíš mohl skrze něj učinit mnoho zázraků a znamení. Jeden z četných zázraků, připisovaný tomuto libanonskému mnichu, se udál v roce 1885 a týkal se chudých vesničanů, kteří bydleli v blízkosti kláštera Annaya. Obrovské mračno kobylek přile-

tělo na pole a začalo ničit úrodu. Pro lidi to byla velká pohroma, která hrozila velkým hladem. Představený kláštera požádal otce Charbela, ať se okamžitě vydá na pole, aby se tam modlil, žehnal je a kropil svěcenou vodou. Kobylky zmizely z každého pole, které mnich požehnal, a úroda byla nakonec zachráněna.

Uzdravuje na těle i na duchu

V roce 1873 otec představený poslal otce Charbela do paláce prince Rašída Bejk Al-Choury, aby se modlil za princova syna Nagiba, který onemocněl tyfem. Lékaři chlapci dávali už jen velmi malou naději. Otec Charbel pozvedl svatý kříž nad hochem a požehnal ho svěcenou vodou. O chvíli později se Nagib uzdravil, k veliké radosti všech přítomných. Když později princův syn dokončil lékařská studia, se pak stal jedním z nejznámějších lékařů v Libanonu.

V malém městě Ehme žil duševně postižený člověk, který byl velkým nebezpečím pro sebe i pro jiné. Několik mužů ho s velkými obtížemi přivedlo do kláštera Annaya,

Když někdo, kdo je úplně oddán Bohu, prosí, zpřítomní ve světě Boží všemohoucí lásku. Je to Kristus sám, kdo mluví skrze něho, poráží ďábla dobrotou, lež pravdou a nenávisť láskou. Na světě neexistují účinnější prostředky boje proti zlu.

ale nedokázali ho už dovést do kostela, protože disponoval nadlidskou silou. Objevil se otec Charbel a požádal ho, aby šel s ním a poklekl před svatostánkem. Muž se sklonil a učinil tak, jak mu mnich řekl. Po modlitbě, v souladu s východním obyčejem, četl otec Charbel postiženému z Evangelia. Pak se stal zázrak. Muž byl uzdraven. Později se oženil, měl početnou rodinu a přestěhoval se do Spojených států. I tam se stalo mnoho zázraků ve spojení s otcem Charbelem, ale většinou až po jeho smrti.

Smrt v kapli

Otec Charbel zemřel na Štědrý večer roku 1898 během adorace před Nejsvětější Svátostí. Jeho spolubratři ho našli na podlaze kaple. Když umývali tělo, objevilo se velké světlo ze svatostánku.

Sarkofág sv. Charbela

Foto: sharbel.lipetsk.ru

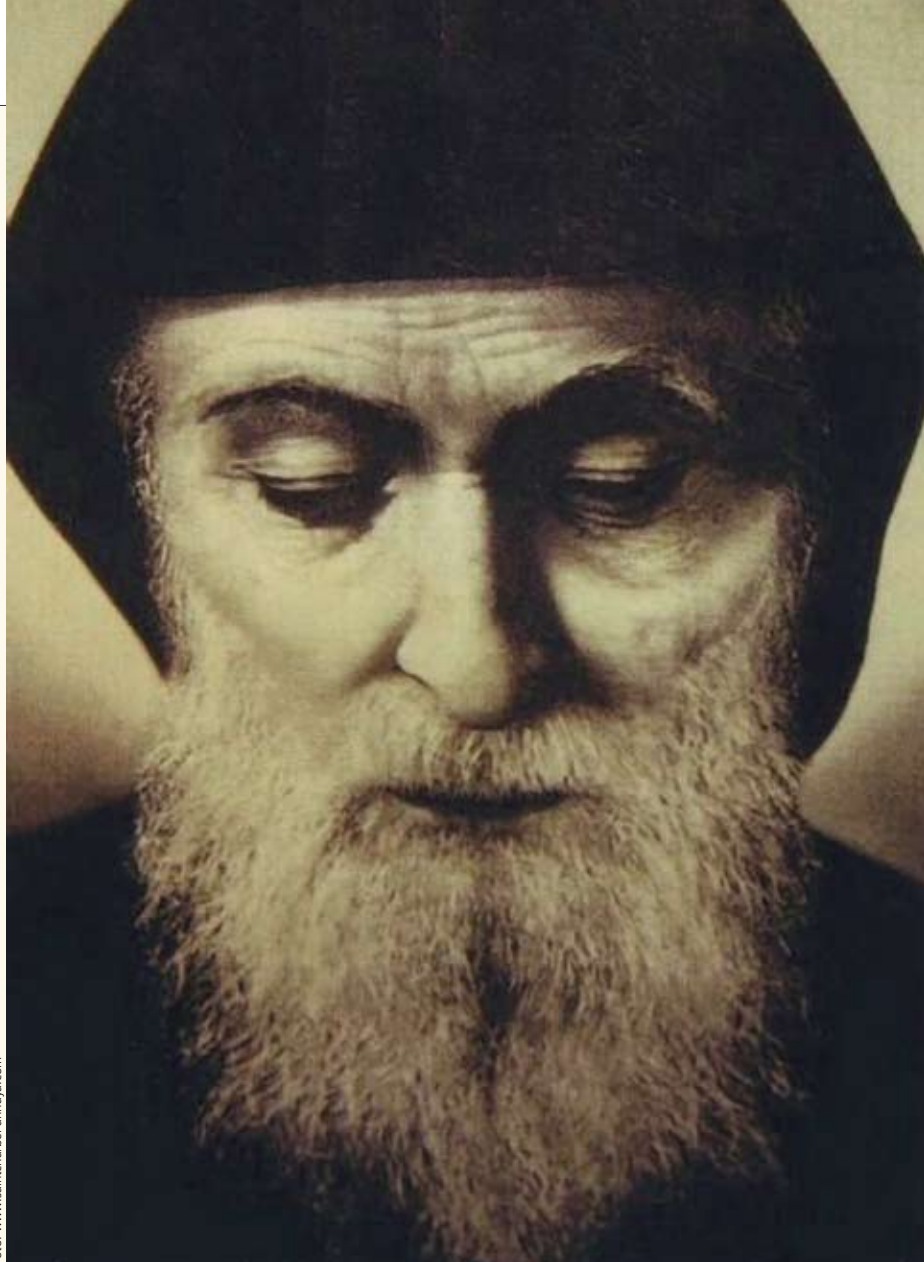

Foto: www.saintcharbel-annaya.com

Otec Charbel

Mniši to považovali za viditelné znamení nebe. Venku silně sněžilo a vál ostrý vítr. Všechny cesty k poustevně byly zaváté sněhem a nikdo z kláštera nemohl nejbližší vesničany informovat o jeho smrti. Ale stala se zvláštní věc. Přesně ten den lidé v okolí vnitřně poznali, že otec Charbel byl povolán do nebe. Mladí muži se vydali s lopatami odklízet sníh, aby se dostali do poustevny a donesli tělo do kláštera Annaya. Představený kláštera

*Jejich zrakům
se naskytl
mimořádný pohled.
Tělo svatého
Charbela bylo jako
v okamžiku smrti –
neporušené.*

napsal: „Ztratili jsme jasnou hvězdu, která ochraňovala náš řád, Církev a všechny Libanonce svou svatostí. Modleme se, aby Bůh učinil Charbela naším patronem, který nad námi bude dohlížet a bdít a bude průvodcem temnotami pozemského života.“

Tajemná záře, vůně, tekutina...

Na svátek Narození Páně byl otec Charbel uložen k odpočinku do společné hrobky v klášteře. Následující noci se nad celým údolím rozlila záhadná jasná záře a trvala po čtyřicet pět nocí. Událost vyvolala velký rozruch v celém kraji. Tisíce křesťanů i muslimů přicházelo k hrobu, aby viděly tento mimořádný jev. S cílem získat z ostatků otce Charbela alespoň kousek oblečení nebo pramenů vlasů jako relikvie, začali kopat v místě hrobu.

Kvůli bezpečnosti se maronitský patriarcha rozhodl přenést Charbelovo tělo do kláštera. Hrob byl otevřen za přítomnosti lékaře a dalších oficiálních svědků. Exhumované mnichovo tělo bylo neporušené i přes to, že bylo přikryto mokrou

zemí. Odborníci ho podrobili lékařským testům, které potvrdily, že tkáň nejeví žádné známky rozkladu, a že tělo navíc vydává úžasnou vůni a uvolňuje tekutinu neznámého původu.

Dodnes tato tekutina bez ustání vychází ze světcova těla jako znamení Kristovy uzdravující síly. Tělo otce Charbela bylo umyto, oblečeno do nových šatů a uloženo v otevřené rakvi v jedné místnosti kláštera, která není přístupná veřejnosti. Kvůli neustálému prosakování tekutiny z těla museli mniši vyměňovat roucha zesnulému poustevníkovi každé dva týdny.

Nevysvětlitelná záhada

24. června 1927 bylo Charbelovo tělo uloženo do kovové rakve a přeneseno do mramorové hrobky v klášterním kostele. V roce 1950 začala prosakovat záhadná tekutina z hrobky. Maronitský patriarcha nechal tělo exhumovat. Bylo vystaveno v přítomnosti členů lékařské komise, představitelů církve a úředníků města. Jejich očím se naskytl mimořádný pohled. Tělo svatého Charbela bylo neporušené jako v okamžiku smrti. Tajemná tekutina, kterou stále ronilo tělo světce, zkorodovala kovovou rakev, a našla si dokonce cestu mramorem hrobky. Tělo bylo opět umyto a oblečeno a vystaveno veřejnosti po několik dní, uloženo do nové rakve a pochováno do hrobky zevnitř vybetonované. Toho roku byl zaznamenán rekordní počet zázračných uzdravení a obrácení v Annayi. Klášter se stal poutním místem nejen pro křesťany, ale i pro muslimy, i pro lidi jiných vyznání.

Další exhumace se konala 7. srpna 1952, tentokrát za přítomnosti patriarchy syrsko-katolické církve, biskupů, pěti profesorů medicíny, ministra zdravotnictví a dalších pozorovatelů. Ostatky poustevníka byly neporušené a zatopené neustále prosakující tekutinou. Svatý Charbel byl opět vystaven veřejnosti od 7. do 25. srpna toho roku. Bylo učiněno mnoho pokusů zastavit prosakování tekutiny, mimo jiné vyjmutím žaludku a střev, ale bez výsledku. Lidská věda nemůže zastavit sílu Božího počínání na těle svatého poutníka.

Stanovisko lékařů

Renomovaný libanonský profesor medicíny Georgio Sciukrallah 34krát pečlivě zkoumal tělo v průběhu sedmnácti let. Takto shrnul svá mnohaletá pozorování: „Kdykoli jsem zkoumal tělo svatého Charbela, vždy jsem ho ke svému údivu shledal nedotčené, bez jakékoli známky roz- ▷

Maronitští misionáři a jejich žáci před hrobkou svatého Charbela s postavou otce Charbela mezi nimi – 8. května 1950

Foto: Charbel.org

kladu a poddajné a vláčné, jako kdyby ho právě v tom okamžiku zastihla smrt. Nejvíce mne však udivilo neustálé vylučování tekutiny celým tělem. Tuto skutečnost jsem na svých cestách konzultoval s profesory medicíny jak v Bejrútu, tak v různých městech v Evropě, ale nikdo nebyl schopen objasnit tento jev. Tento úkaz je skutečně jedinečný v celé historii. Kdyby tělo vylučovalo pouze tři gramy tekutiny denně (ve skutečnosti je to však mnohem více), pak během 66 let by celková váha tekutiny činila 72 kg, což je o dost více než váha samotného těla. Z vědeckého hlediska nenabízí tato skutečnost žádné vysvětlení, protože lidské tělo obsahuje přibližně pět litrů krve a jiných tělních tekutin. Na základě svého dosavadního zkoumání potvrzují, že tělo je ve stavu perfektní zachovalosti, neustále produkující záhadnou tekutinu, což připisují zásahu samotného Boha.“

Neuvěřitelná fotografie

Svatého Charbela za jeho života nikdo nefotografoval, a ani nikdo nenamaloval jeho portrét. Přesto existuje světcova fotografie... K mimořádné události došlo 8. května 1950. Několik maronitských misionářů a jejich žáků se fotografovalo před hrobkou svatého Charbela. Po vyvolání fotografie zjistili, že na ní je ještě jedna neznámá postava – postava mnicha – stojící mezi nimi. Starší mniši, kteří znali otce Charbela, ho na této fotografii poznali. Je na ní zachycen tak, jak vypadal v posledních letech svého života. Odborníci vylučovali jakýkoliv podvod. Tato fotografie sloužila jako předloha pro zhotovení většiny obrazů svatého poustevníka, včetně

těch, které byly vystaveny na Náměstí svatého Petra v Římě během jeho blahorečení a svatořečení.

Svatořečení

Otec Charbel Makhoul byl papežem Pavlem VI. prohlášen za blahoslaveného dne 5. prosince 1965. Svatořečen byl týž papežem 9. října 1977. Zástupy poutníků nepřestávají navštěvovat poustevníkův hrob, který se nachází v maronitském klášteře v Annayi, kde mnozí byli zázračně uzdraveni na těle i na duchu.

Příkladem svého života a neustálou přímluvou u Boha nás svatý Charbel vyzývá, abychom usilovali o věčné štěstí v nebi – denně, odvážně a nekompro-

misně. Do nebe vede pouze jedna cesta – ta, na kterou nás zve Ježíš: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho“ (Mk 8,34–35).

Podle příkladu svatého Charbela se nebojme jít cestou pokory, sebezapření a odpírání hříchu. Staňme se jedno s Kristem – zdrojem Lásky – neustálou modlitbou, přijetím svátosti pokání a svatého přijímání a obětavou láskou k bližnímu.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč máme ctít a vzývat svaté v nebi?

Protože jsou Bohem oslavení a také proto, že jsou našimi pomocníky.

Proč máme nad ostatní svaté ctít a vzývat Pannu Marii?

Protože je pomocnicí v díle vykoupení, matkou Boží, ze všech nejsvětější a svou přímluvou nejmocnější.

srov. *Katolický katechismus*, Fr. Tomášek, Praha 1968

Výběr z nauky Církve¹⁾

Je dovolené a doporučeno uctívat svaté v nebi a prosit je o přímluvu. ^[De fide]

Rovněž je dovoleno a doporučuje se uctívat i jejich ostatky a obrazy. ^[De fide]

Lidé posvěcení Kristovou vykupitelskou milostí, kteří žijí na této zemi, i ti, co jsou již na věčnosti, žijí navzájem v nadpřirozeném společenství spolu s Kristem svou Hlavou. ^[Sent. cert.]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry

Zástupy poutníků na cestě ke hrobu svatého Charbela v den jeho blahohoření

Ve svatyni svatého Charbela v libanonském Annaya se uchovávají záznamy o více než šesti tisících zázračných uzdraveních. To představuje jen malou část zázraků připisovaných přímluvě svatého poustevníka z Libanonu. Asi desetina z těchto zázraků se stala lidem, kteří nebyli pokřtěni: muslimům, drúzům a vyznavačům jiných náboženství.

Co je podstatné, *je očím neviditelné*

Uzdravení z nedávné doby

Na jaře roku 2004 vykonala čtyřiapadesátiletá Bernadetta Vernamatová z Orange ve Francii pouť do Libanonu ke hrobu svatého Charbela. Měla těžkou rakovinu prsu a žaludku. Po přijetí svátosti smíření a svatého přijímání se modlila růženec u světce hrobu. Testy po návratu domů ukázaly úplné uzdravení a ani stopu po rakovině.

V roce 2004 si George Younan, kardiolog pracující v USA, začal stěžovat na zvonění v uších a bolesti hlavy. Zjistilo se, že tyto příznaky jsou vyvolány bloádou hlavní tepny, která krví zásobuje mozek. Chirurgický zásah byl nezbytný, ale riskantní, při chybě mohl skončit ochrnutím, nebo i smrtí. Younan souhlasil s operací. Když už byl určen termín operace, jeho manželka se začala vroucně modlit k svatému Charbelovi. Prosila ho o přímluvu u Boha. Příštího dne se Younan cítil mnohem lépe a všechny jeho bolesti zmizely. Lékařské testy odhalily, že uzavřená tepna začala nějakým nevysvětlitelným způsobem normálně fungovat.

Malake Michel-Malek, libanonská žena s deformovanými nohama, mohla chodit jen s pomocí berlí a speciálních

ortopedických pomůcek. Početné operace nepřinesly žádný užitek. V létě roku 2004 strávila tři dny v klášteře, kde odpocívá tělo svatého Charbela. Postila se tam a prosila o uzdravení. Po návratu domů zpozorovala úplné uzdravení. Její nohy byly vyléčeny. Michel-Malek ihned šla k hrobu svatého Charbela a tam mu za zázračné uzdravení poděkovala.

V roce 1992 přinesly švédské a britské noviny, mezi nimi i The Guardian, příběh Samiry Hannach, patnáctileté dívky, kterou otec Charbel navštívil v jejím domě nedaleko Stockholmu. Dokonce i Charbelův portrét, který má Samira ve svém domě, od té doby produkuje tajemnou hojivou tekutinu.

Rána, která krvácí každý měsíc

Začátkem ledna 1993 Libanonka Nouhad Al-Chami (59), matka dvanácti dětí, náhle zcela ochrnula na levou polovinu těla kvůli zúžené krční tepně. Jíst či mluvit mohla jen s velkými obtížemi. Lékaři řekli, že operace by mohla pomoci, ale šance na úspěch byly jen malé. A tak její manžel a děti vložili své naděje v Boha. Nouhadin nejstarší syn Saad se vydal na pouť do

kláštera Annaya. U hrobky prosil svatořečeného otce Charbela o přímluvu u Boha za uzdravení své matky.

Po návratu Saad potřel své matce krk tekutinou, kterou uvolňuje tělo otce Charbela. Od toho okamžiku žena trpěla hroznými bolestmi a prosila Matku Boží a svatého Charbela, aby ji nechali zemřít. Té noci měla podivný sen. Zdálo se jí, že se svatý Charbel a další mnich zjevili u její postele. Přišli a řekli jí, že ji chtějí operovat krk. Nejdřív o tom nechtěla vůbec slyšet, ale nakonec ji přesvědčili, že se jí bude dařit lépe. „Jak mě chtějí operovat, když nemají žádné chirurgické nástroje ani anestetika?“, myslela si a třásla se strachem. Potom ucítila ruku světce na svém krku. Pocítila nával ostré bolesti, ale nebyla schopná křičet nebo protestovat. Když operace skončila, ten druhý mnich ženě pomohl posadit se, urovnal jí polštář a nabídl jí sklenici vody. Řekla mu, že nemůže pít bez slámky, protože má ochrnutý jazyk. Mnich ji přesvědčil, že nyní už je úplně zdravá a může pít, jíst, chodit a pracovat bez obtíží. Potom oba mniši zmizeli v tajemném zablesknutí světla. Nouhad se ihned probudila a zjis- ▷

tila, že opravdu její ochrnutí pominulo. Bez cizí pomoci vstala z postele a začala se procházet po pokoji. Když se podívala do zrcadla, viděla jizvy na obou stranách svého krku. Byly asi dvanáct centimetrů dlouhé a sešité černou nití. Její krk a noční košile byly zakrvácené.

Její manžel se vzbudil a začal křičet strachem, když viděl svoji ženu celou od krve, se dvěma jizvami na krku, jak chodí po pokoji. Ptal se: „Co se stalo? Tys byla ochrnutá! Jak ses dostala z postele? Kde se vzala všechna ta krev?“ Nouhad uklidnila svého manžela a pověděla mu o svatém Charbelovi a druhém mnichovi, jak ji navštívili, provedli operaci jejího krku a úplně ji uzdravili. Ještě toho dne celá rodina Al-Chami šla do kláštera Annaya poděkovat a informovat představeného kláštera o zázračném uzdravení, které způsobil svatý Charbel. Příštího dne jela Nouhad do Bejrútu navštívit své lékaře. Po prohlédnutí a odstranění stehů došli k závěru, že Nouhadino uzdravení nemá žádné lékařské vysvětlení.

Zprávu o zázračném uzdravení Nouhad přinesla všechna média v Libanonu. Navštěvovaly ji zástupy zvědavých lidí. Kněz a rodinný lékař doporučili Nouhad a její rodině, aby se přestěhovali do jiného města. Nicméně jedné noci se jí svatý Charbel znovu zjevil ve snu. Řekl jí: „Operoval jsem tě, aby lidé mohli vidět

zázrak tvého uzdravení a stát se věřícími. Mnoho lidí se otočilo zády k Bohu, už se nemodlí, ačkoli stále pokračují v přijímání svátosti, žijí tak, jako by Bůh neexistoval. Žádám tě, abys navštívila mši svatou v klášteře Annaya, a pamatuj, že každého 22. dne v každém měsíci budou tvoje jizvy krváčet.“ Od toho dne každý měsíc v den svého uzdravení Nouhad podniká cestu do kláštera Annaya s množstvím poutníků, aby se účastnila mše svaté a poděkovala za zázrak svého uzdravení.

Hlubší smysl zázraků

Podobných příběhů jsou zaznamenány ve svatyni v Annaya ne stovky, ale tisíce. [Na oficiálních webových stránkách svatyně svatého Charbela v Annaya www.saintcharbel-annaya.com jsou uváděny důkladně prověřené a nepochybně doložitelné zázraky – pozn. red.] Některé jsou velmi známé a zprávy o nich přinesl tisk jak na Blízkém východě, tak i v dalších částech světa. Všechny tyto příběhy zázračného uzdravení ukazují na skutečnost, kterou tak nádherně popsal Antoine de Saint-Exupéry v knize *Malý princ*: „Co je podstatné, je očím neviditelné“ – návrat k Bohu a žití života ve víře, den za dnem.

Hlavním poselstvím svatého Charbela bylo a stále je přesvědčit lidi, že Bůh nejen existuje, ale mocně působí. Náš čas na zemi je jen krátký. Neměl by být promrhán, ale využit k tomu, abychom mohli růst v lásce, protože až zemřeme, započítá se nám jen láska. Svatý Charbel říká: „Kristus ví, co leží ve vašich srdcích, proto si přeje, abyste svá srdce změnili. Nehleďte pravdu mimo Krista. Až Ho poznáte, poznáte Pravdu a naleznete svobodu a lásku. Kristus si přeje, abyste byli tak svobodní, abyste se naučili milovat. Můžete si být jistí, že s Kristem porazíte všechno zlo.“

Svatí – viditelná znamení neviditelného

Svatí jsou viditelným znamením neviditelného Boha. Milují nás a konají silou Jeho lásky: jinými slovy – je to Bůh sám, kdo koná jejich skutky, volá nás ke svobodě a ukazuje nám konečný smysl a cíl života na Zemi, kterým je nebe. Ježíš nás vyzývá, abychom si zvolili novou cestu, abychom opustili starou cestu hříchu, která vede k děsivé realitě pekla. Volá nás k životu stále denní modlitby, pravidelné zpovědi, častému přijímání eucharistie a života podle evangelia.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Lůžko v poustevně svatého Charbela

Foto: archiv MSI

Středozemní moře

Foto: archiv MSI

LIBANON

• Annaya – působiště a hrob svatého Charbela

• Bejrút

SÝRIE

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je společenství svatých (dle staršího způsobu vyjadřování „obcování svatých“)?

Je to duchovní spojení, které je mezi věřícími na zemi, dušemi v očistci a svatými v nebi.

V čem je duchovní spojení mezi věřícími na zemi?

Je v tom, že všichni máme užitek ze mší svatých, modliteb a jiných dobrých skutků celé Církve.

V čem je naše duchovní spojení s dušemi v očistci?

Je v tom, že jim pomáháme.

V čem je naše duchovní spojení se svatými v nebi?

Je v tom, že je uctíváme, vzýváme a oni za nás prosí u Boha.

srov. Katolický katechismus, Fr. Tomášek, Praha 1968

Mezi tisíci uzdraveními připisovanými přímlově svatého Charbela byly vybrány tři k dovršení procesu blahorečení a svatořečení. Byly s maximální důkladností doloženy a prozkoumány, než je Církev oficiálně prohlásila za zázrak.

Zázračná uzdravení vybraná pro blahorečení a svatořečení

Foto: archiv VŠ

Maria Abel Kameri

V roce 1936 vážně onemocněla 33letá řeholnice Maria Abel Kameri, měla rozsáhlý nádor žaludku. Po dvou operacích nenastalo žádné zlepšení a stále nemohla jíst. Rozvinula se osteoporóza, vypadaly jí zuby a ochrnula pravá ruka. V roce 1942 se její stav tak vážně zhoršil, že byla neschopná pohybu, musela ležet a po čase byla na pokraji smrti. Po přijetí svátosti nemocných se sestra Maria začala modlit za uzdravení na přímlovu svatého Charbela. Po jejím naléhání byla 11. července 1950 vzata k hrobu poustevníka.

Když se dotkla hrobky, ucítila něco jako elektrický šok procházel celým svým tělem. Namočila kapesník do záhadné tekutiny, kterou vylučuje tělo svatého Charbela a která prosakuje mramorovým sarkofágem. Potřela si s ním postižené části těla a ihned bez pomoci vstala z nosítek a začala normálně chodit. Když to uviděli ostatní poutníci, začali radostí křičet a říkali, že se stal zázrak. Maria byla zcela zdravá, jak potvrdila následná podrobná vyšetření.

Iskander Obejd

Iskander Obejd byl kovář. V roce 1925 při práci v kovárně mu kus kovu těžce poškodil pravé oko. Podivnou shodou okolností si v roce 1937 opět při práci zranil stejné oko tak zle, že na něj neviděl.

Lékaři se rozhodli oko vyjmout. Přes stálou krutou bolest, kterou mu oko působilo, Iskander odmítl. O řadu let později v roce 1950 se začal vroucně modlit ke svatému Charbelovi za uzdravení. Jedné noci spatřil ve snu svatého poustevníka Charbela. Světec ho požádal, aby vykonal pouť k jeho hrobu v klášteře v Annaya. Iskander slíbil, že půjde 18. října. Když tam dorazil, bolest v oku byla nesnesitelná. Po zpovědi a přijetí Ježíše ve svatém přijímání strávil Iskander dlouhou dobu v modlitbách u hrobu svatého Charbela. Tu noc se mu zdálo, že vidí svatého poustevníka, jak mu žehná. Když se ráno probudil, zjistil ke své velké radosti, že bolest je pryč a on na pravé oko vidí. Lékařská komise potvrdila skutečné a zázračné obnovení funkce poškozeného oka.

Mariam Assaj Awad

Mariam Assaj Awad, syrská žena žijící v Libanonu, zjistila, že má rakovinu žaludku a metastázy ve střevech a hrdle. Operace provedené v letech 1963 a 1965 nepomohly. Z lékařského hlediska již Mariam neměla žádné vyhlídky na vyléčení. Byla propuštěna z nemocnice, aby mohla umřít doma. Mariam začala volat na pomoc svatého Charbela. Jedné noci roku 1967 před spaním se vroucně modlila o uzdravení na svět-

covou přímlovu. Když se ráno probudila, zjistila, že příznaky její nemoci zmizely. Lékaři z místní nemocnice byli udiveni, když viděli, že se pohybuje bez pomoci. Podrobná vyšetření prokázala, že je úplně uzdravená.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

MODLITBA K SVATÉMU CHARBELOVI

Svatý otče Charbele, jenž jsi se zřekl radovánek světa, žil prostý život v samotě poustevníka a nyní dlíš ve slávě nebe, přimlouvěj se za nás! Osviť naše mysl i srdce, posiluj naši víru a vůli. Zapal v nás lásku k Bohu i bližním. Pomož nám, abychom zvolili dobro a odmítli zlo. Chraň nás před nepřáti viditelnými i neviditelnými, pomáhej nám v každodenním životě. Tvou přímlovou Bůh obdarovává mnohé lidi duchovním nebo tělesným uzdravením nebo vyřešením jiných beznadějných problémů. Shlédni na nás s láskou, je-li to v souladu s Boží vůlí, vypros od Něj, co pokorně žádáme (uveďte, o co prosíte). A především, pomáhej nám, abychom každý den kráčeli cestou svatosti k věčnému životu. Amen.

Žhnoucí znamení

Foto: Flickr

Elektroinženýr Raymond Nader byl okouzlen tajemstvím Boha už jako chlapec. Jako student toužil po vědeckém vysvětlení stvoření a kladl si nejtěžší teologické otázky, týkající se našeho spasení: smrt a vzkříšení našeho Pána, Eucharistie, Svatá Trojice a jiné. Při hledání odpovědi na tyto otázky studoval nejen teologické práce, ale také se modlil a denně meditoval.

Hledání příležitosti k hlubšímu rozjímání

Po studiích pracoval jako manažer. Poté, co se oženil a založil rodinu, stále přibývajících povinností ho odváděly od víry a hlubokého vnitřního života, jakým žil předtím. Nicméně ho napadla vynalézávací myšlenka: každý rok v tříměsíčním podzimním období od září do listopadu bude navštěvovat místní kláštery k příležitostné noční modlitbě. Vzal tedy s sebou několik svící a výtisk Písma, aby studoval

slovo Boží a hledal Jeho tvář v rozjímavé modlitbě. Večer v deset hodin se rozloučil s ženou a dětmi a odjel do poustevny, kterou si vybral, aby tam studoval v úplném tichu Boží slovo a modlil se celou noc. Za úsvitu se vracel domů.

Noční modlitba v Annaya

Dne 9. listopadu 1994, v předvečer svých 33. narozenin, se Nader rozhodl navštívit poustevnu v Annaya. Tam svatý Charbel strávil posledních 23 let svého života v samotě a dosáhl vrcholu svatosti. Když se Raymond Nader díval na hvězdné nebe, rozjímal o tom, že ve srovnání k nekonečné velikosti vesmíru s jeho biliony hvězd a galaxií není naše Země nic než bezvýznamná tečka. Položil si následující otázku: „Jaká je moje úloha na tomto světě? Jako svobodné a inteligentní stvoření jsem skutečně pro Boha důležitější než veškerý hmotný vesmír?“

Napadlo ho, že jestli existuje vztah lásky mezi Bohem a člověkem, pak jak Bůh, tak i člověk v tom vztahu mají životně důležitou úlohu. Jestli ne, tak vůbec nic nemá smysl. Pod dojmem těchto myšlenek poklekl, rozsvítil pět svící, umístil je do tvaru kříže a začal číst a promýšlet podobenství o hřivnách v evangeliu svatého Matouše (Mt 25,14–30). Bylo velmi chladno a blížila se půlnoc. Vtom si Raymond uvědomil závan horkého větru.

Zanedlouho vítr fícel tak silně a horce, že si musel sundat bundu, svetr i tričko. Bylo mu jasné, že tropická bouře v listopadu je naprosto neslýchaný jev. V tentýž okamžik ke svému obrovskému údivu zjistil, že zatímco vítr ohýbá stromy kolem něho, z nějakého neznámého důvodu nemá žádný účinek na světlo svící, které hoří bez sebemenšího zakomáhání. Neměl žádné rozumné vysvětlení pro to, co se kolem něj dělo.

Mimořádná zkušenost

V tom okamžiku Raymond přestal vnímat svými smysly okolní svět a ocitl se jakoby v jiné dimenzi – obklopen tajemným světlem a přítomností naprosto nesobecké a čisté Lásky, která drží vesmír pohromadě. Následuje zpráva o zkušenosti, jak ji Nader v roce 1995 popsal ve vysílání libanonské televizní společnosti LBC:

„Pozbyl jsem všechny své smysly, smysly, které používám na tomto světě, a získal jsem jiné. Bylo to, jako kdybych viděl a slyšel něčím jiným než svými očima a ušima a cítil něčím jiným než svým srdcem. Byl jsem v jiném světě a byl jsem zaplaven tak silným a jasným světlem, že se to nedá ani popsat. To světlo bylo milionkrát jasnější než slunce, jako by slunce bylo jen skomírající svící. Ačkoli bylo mnohem jasnější, bylo měkké a mírné. Do slunce se můžete podívat jen na kratičkou vteřinu, ale do

tohoto po statisíce let, aniž byste se nasytili té krásy a intenzity. To světlo bylo jako obrovský pramen čisté vody. Svítilo odevšad, ne jako normální světlo z jednoho bodu... Cítil jsem Něčí přítomnost. Byl jsem tak užaslý, že jsem si pomyslel: 'Já sním.' Ale Někdo promluvil: 'To není sen.' Odpověď mne ohromila, neboť jsem neslyšel žádný hlas, žádná slova nebo jazyk. Ptal jsem se sám sebe: 'Kde to jsem? Kdo ke mně mluví?' Ten Někdo jako by byl ve mě a četl mé myšlenky. Odpověděl: 'Jsem zde, jsem všude.' A pak jsem slyšel poselství: 'Já jsem Lásky, po které toužíš.' Pak jsem pochopil, že Trojediný Bůh se mnou mluvil o Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, a že mám žít a milovat jako On.

Bylo mi jasné, že Trojediný Bůh zná všechny mé myšlenky, miluje mne nesobeckou láskou, nabízí mi nekonečné milosrdenství, a že kdykoli upadnu, mohu znovu vstát a budou mi odpuštěny všechny mé hříchy. Boží láska mne naplnila nepopsatelným štěstím a pokojem. Pouze ve světle Jeho lásky jsem poznal šíři své nedokonalosti, hříšnosti a egoismu. A pouze ve světle stejné lásky jsem pochopil, že mohu růst v lásce jen tehdy, když dovolím Kristu, aby mne provázel každodenním životem a pomáhal mi zápasit se svou slabostí.

Konečně se Jsoucní i tajemný svět počaly zvolna rozplývat. Ve stejné chvíli jsem se začal bát, že ztrácím vědomí i svůj život. Začal jsem se modlit: 'Prosím, Pane, neopouštěj mne. Vezmi mne s sebou.' Potom Pán – protože jsem byl přesvědčen, že to je Ježíš Kristus – mi dal pochopit, že On je vždy přítomný a že vždy bude se mnou.

Začal jsem opět vnímat své tělo. Byl jsem ztuhlý a prochladlý. Znovu se mi

vrátil i zrak a sluch. Oblékl jsem si tričko a svetr, protože mi byla hrozná zima. Všiml jsem si, že svíce dohořely, a tehdy jsem si uvědomil, kolik času už uplynulo. Postavil jsem se, vzal svou Bibli a to, co zbylo ze svíček, a šel k autu.

Když jsem měl sochu svatého Charbela, ucítil jsem na levé paži žár. V autě jsem svlékl svetr a vyhrnul rukáv trička. Na mém nadloktí byl otisk pěti prstů, jako by mne sežehla žhavá ruka, přesto jsem cítil jen příjemné teplo. Šel jsem domů. Když moje žena uviděla mou paži, udělala nad ní kříž a ptala se, čím ta ruka je. Cítil jsem ten otisk, neměl jsem halucinace. Co se mi stalo, bylo skutečné. Svatý Charbel vtiskl svou pečeť do mé paže na potvrzení skutečnosti toho, co jsem zažil v poustevně v Annaya v noci 9. listopadu 1994. Domluvil jsem si schůzku s arcibiskupem Abi Naderem a přesně jsem referoval o všem, co se stalo. Po vyslechnutí celého zážitku navrhnul, abych vše konzultoval s lékaři a abych nechal tajemné znamení na své paži lékařsky prozkoumat.“

Vypálené znamení

Paže Raymonda Nadera byla prozkoumána specialisty různých oborů medicíny. Mezi nimi byl i významný libanonský chirurg Dr. Nabil Hokayem. Shodli se na tom, že otisk na Raymondově paži vykazuje popáleniny 2. a 3. stupně neurčitého původu. Nemohli nalézt žádné lékařské vysvětlení pro skutečnost, že popálenina přestala bolet po několika minutách, že nevykazuje žádné známky infekce a že nijak nemění svou jasně červenou barvu (popáleniny mají normálně barvu tma-vošedou). Lékaři také pozorovali, že se rána nezajizvuje, přestože po poranění se kůže za normálních okolností zajizvuje. Možnost úmyslného seškrábání byla

Otisky prstů na paži Raymonda Nadera

zamítnuta. Raymondova paže vykazuje jasný otisk pěti prstů. On zůstává přesvědčený, že svatý Charbel otiskl svou ruku na jeho paži, aby ho ujistil, že jeho zkušenost s Boží přítomností byla stejně skutečná jako znamení na jeho paži. Po pěti dnech se popálenina sama zhojila bez sebemenší jizvy.

V červenci 1995 na svátek svatého Charbela kráčel Raymond s procesím do kláštera v Annaya, když po svém boku spatřil starého mnicha s kápí na hlavě. Neviděl mu do tváře, ale slyšel vnitřní hlas, který mu sdělil první z poselství svatého Charbela. Ihned po sdělení poselství mnich zmizel a Raymond ucítil stejnou bolest jako při zážitku památné noci 9. listopadu 1994. Ukázalo se, že se na jeho paži objevilo stejné žhoucí znamení. Raymond věděl, že to je znamení svatého poustevníka.

Od té doby stále – čas od času – dostává od svatého Charbela zvláštní poselství, aby byla sdělena lidem. Poselství bývá doprovázeno znovuobjevením se otisku žhavé ruky na Raymondově paži. Tato poselství jsou nejdříve posouzena církevními autoritami a teprve potom sdělena lidem. Obsahem zpráv bývá: Navraťte se k Bohu, budujte společenství lásky prostřednictvím modlitby, pokání a lásky k bližnímu.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Prameny:
www.saint-sharbel-hand.com
www.charbel.org

Poustevna svatého Charbela

Foto: archiv MSI

Z odkazu svatého Charbela

Soukromá zjevení nemohou nic doplnit a už vůbec ne změnit na tom, co nám dal Bůh poznat skrze svého Syna Ježíše Krista. Znovu nám však připomínají důležité věci, na které máme sklon zapomínat...

Bůh a jeho království existuje. Každý člověk je povolán k účasti na Božím království tím, že se sjednotí v lásce s Bohem. Je však jen jedna Cesta do tohoto království a tou je Ježíš Kristus, pravý Bůh, který se stal pravým člověkem. Růst v lásce lze jen horlivým duchovním vzestupem. Jsme voláni k vzájemné lásce, nesobecké, bezpodmínečné, až do úplného konce, nikdy nepočítat cenu. Abychom v takové lásce mohli růst, potřebujeme čerpat z jejího Pramene, jímž je Ježíš Kristus. Každý bez výjimky z Pramene může pít prostřednictvím modlitby a svátosti pokání a eucharistie.

Pouze Ježíš nás může osvobodit od všech našich hříchů, problémů a starostí. Velice trpí, když člověk vykoupený Jeho krví upadá do hříchu. Bůh nás stvořil,

V okamžiku smrti se bude počítat jenom láska. Co nejvíce vyděsí hříšníka v okamžiku jeho smrti a způsobí mu veliký žal, bude nedostatečnost jeho odpovědi bezmezné Boží lásce.

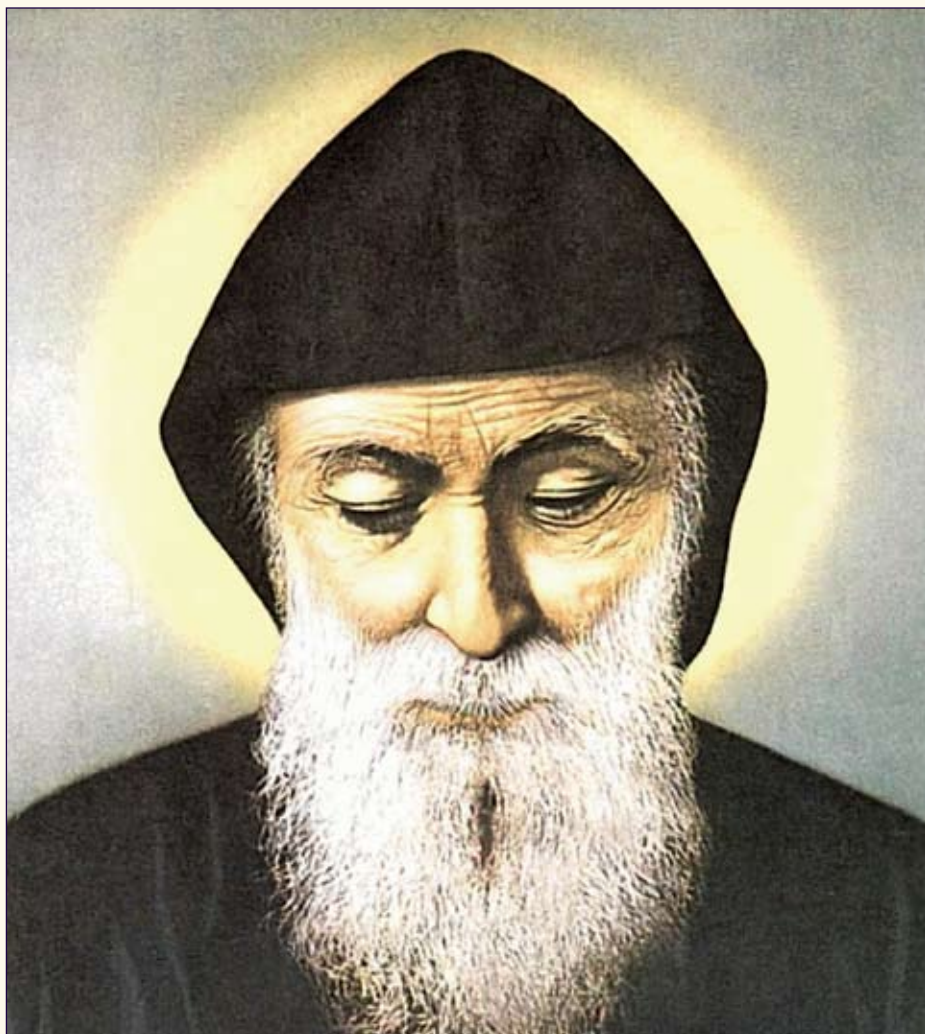

Foto: archiv MŠJ

abychom byli svobodní a šťastní. Lidé stále hledají štěstí tam, kde ho na světě nikdy nenajdou, v hmotných statcích a jiných lidech. Dokonalé štěstí může být nalezeno jen vzájemným sjednocením v lásce s Kristem.

V okamžiku své smrti bude hříšník nejvíce vyděšen nedostatečností své odpovědi bezmezné Boží lásce a bude hluboce bédovat. Všichni, kdo hřeší, jsou ve stavu duchovní smrti, neboť hřích v nich ničí schopnost milovat a vědomě ruší pouto, které je spojuje s Bohem. Láska je jediný poklad, který můžeme během svého pozemského života nahromadit a navždy udržet. Poté, co zemřeme, budou bohat-

ství, sláva, moc, společenské postavení a všechny další formy pozemských statků zanechány v tomto světě. V okamžiku smrti se bude počítat jen láska. Ti, kdo stanou před Bohem bez lásky, ponесou důsledky své hříšné volby a sobeckého jednání. Bude to skutečný a děsivý zážitek smrti duše a životní zkázy. V našich srdcích musí vládnout láska, pokora a skromnost. Domýšlivost vždy vede ke hříchu, nenávisť a nedostatek stálé ochoty odpouštět vede k věčnému zatracení.

Modleme se v hloubi svých srdcí a Bůh nás vyslyší. Otevřme brány svých srdcí Kristu, aby v nich žil a věnoval nám dar svého pokoje. Vždy se modleme svým

Cesta k poustevně svatého Charbela

Foto: archiv MS!

*Láska je jediný poklad,
který můžeme během
svého pozemského
života nahromadit
a navždy udržet.
Poté, co zemřeme,
budou bohatství, sláva,
moc, společenské
postavení a všechny
další formy pozemských
statků zanechány
v tomto světě.*

srdcem, upřímně, s důvěrou, ne jen ústy. Kvákání žab dosáhne Boha dříve než prázdná slova, která nepocházejí z lidského srdce. Ve svých modlitbách naslouchejme Božímu hlasu. Běda, je málo těch, kdo naslouchají a slyší Jeho slova, ještě méně je těch, kteří naslouchají, slyší a vkládají je do činů. Naslouchejme tedy tomu, co nám říká Bůh tak mnoha způsoby. Snažme se slyšet Jeho řeč a konat Jeho vůli až do úplného konce.

Každý člověk je Boží lampa. Jeho úkolem je být světlem v temnotách. Bůh stvořil každou lampu s čistým, průhledným oknem, přes které světlo může svítit a prosvětlovat temnotu světa. Nicméně zapomínáme na světlo a staráme se jenom o okno. Barvíme ho, zdobíme ho, sklo je stále kalnější a zaprášenější a už nedovoluje světlu, aby skrz něj proniklo. Proto je svět ponořen do tak veliké temnoty. Skla našich lamp se musí opět stát čistými

a průhlednými, aby naše světlo prosvětlovalo svět. Proto kdykoli upadneme do hříchu, musíme jít ke zpovědi, abychom zůstali ve stavu milosti posvěcující.

P. Mięczyński Piotrowski TChr ■

Publikaci Svatý Šarbel Machlúf lze objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc
tel. 587 405 431
e-mail: knihy@maticecm.cz

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus
Jaká je úplná a definitivní etapa Božího zjevení?
Je to ta, kterou Bůh uskutečnil ve svém vtěleném slovu, v Ježíši Kristu...

Jakou hodnotu mají soukromá zjevení?
Soukromá zjevení nepatří k pokladu víry, mohou nám však pomáhat žít naší vírou, pokud si uchovávají přesné zaměření na Krista. Učitelství církve, jemuž přísluší posouzení takových soukromých zjevení, nemůže proto přijmout ta zjevení, která si dělají nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus.
Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Výběr z nauky Církve
Kristus je nejvyšší prorok zaslíbený Starým zákonem a absolutní učitel lidstva.^[Sent. cert.]
Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Libanon

země svatého Charbela

Libanon – země svatého Charbela – je malý hornatý stát (viz družicová fotografie na straně 10). Ačkoliv se nachází u Středozemního moře a nedaleko je syrská poušť, v libanonském pohoří jsou v zimě vhodné podmínky pro lyžování, hlavně díky až tři tisíce metrů vysokým horám. Dva hornaté pásy se jmenují pohoří Libanon a Antilibanon. První z nich leží rovnoběžně s pobřežím v celé jeho délce. Antilibanon se táhne podél hranice se Sýrií. Zasněžené hory daly zemi také jméno (aramejské slovo liban znamená „bílý“). Mezi pohořím Libanon a Antilibanon leží údolí Bikáa, významná vinná oblast. Na úbočích pohoří se vyskytují vzácné a chráněné zbytky cedrových lesů. Cedr je zobrazen i na státní vlajce.

V Libanonu žije 3,8 milionu obyvatel, z toho je 95 % Arabů. Dalších asi 16 milionů libanonců žije rozptýleno v mnoha zemích světa. Od roku 1932 nebylo provedeno žádné oficiální sčítání, protože otázka rovnováhy mezi jednotlivými náboženstvími je v oblasti velmi ožehavá. Dle CIA World Fact Book z roku 2006 je 58,7 % muslimů (šíité, sunnité, drúzové...) a 40 % křesťanů, z nichž většina jsou katolíci různých obřadů. Nejpočetnější jsou katolíci maronité, dále pak řečtí pravoslavní, katolíci melkité, syrští pravoslavní, syrokatolíci a armenští katolíci.

Kdysi velmi krásná země je již několik desetiletí zmítána zničujícími válečnými konflikty. Jejich důsledkem je i odchod mnohých křesťanů ze země.

